Jak jsme utekli z Porty 1989

Napsal uživatel Belmondo
Neděle, 27 Duben 2014 21:55

První obraz Porty 1989 - nadšená rozzářená tvář neznámé kamarádky (na Portě všichni byli kamarády a kamarádkami) a zaznělo její zpěvné: „Nechceš koupit lístek, my máme dva navíc.“ Ležel jsem na trávníku před výstavištěm, čekal, až mi donesou placku nebo na co se tam tenkrát dalo vstoupit a té jinak hezké víle jsem asi vyvolal odpovědí trochu zmatku v hlavě: „Dík. Já vstupenku nepotřebuju. Já tam bohužel musím. Vystupuju…“ Jo, asi to bylo hodně nadnesené, ale ten rok jsme kývli na recitál Trapsavce U sudu.
Přes den jsme se brodili těmi davy a k večeru se přesunuli na Lochotín. Hezký koncert, ale nějak jsem uvnitř cítil, že není pro mě. Že je víc pro tu většinu okolo sedících skvěle naladěných jednotlivých částeček davu. Toho davu, který si na jedné straně za svitu svíček potvrzuje jedinečnost okamžiku a okázale věří na svou výjimečnost, jenže na straně druhé dokáže rozkopat bránu i s pořadateli, aby urval nejlepší flek na sezení, dokáže se o Portýry porvat a raději je potrhat než aby je ukořistil někdo jiný….
Večerní koncert ještě neskončil a pár postaviček v zeleném mířilo k městu. K nádraží kdesi na periférii, jehož budova obestavěná lešením v potemnělém městě s jedinou svítící místností připomínala horor. V čekárně visela z vysokého stropu jedna slabá žárovka a osvětlovala prostor, ve kterém se na dřevěných lavicích válelo pár divných postav. Zapadli jsme a prodřímali se k ránu, kdy nás probudil zvuk startujícího Kredence, starého spolehlivého motoráku, který nás vytáhl nahoru k šumavským kopcům. V Plzni se Porta probouzela do druhého dne, nám se otevřely obzory a cítili jsme se konečně ve svém a doma. Zpod kopečků jsme koukali na lesy, které vypadaly úplně stejně jako ty naše, jen tenkrát z toho našeho komunistického lágru byly stejně nedostupné a stejně daleko třeba jako Yukon.
Vůbec ani v nejmenším jsme netušili, že už za rok se budeme moci vydat na místa, která jsme si ve své fantazii dotvářeli jen podle popisu Karla Klostermanna. A už vůbec jsme netušili, že o značku Porta se začnou svádět neskutečně nechutné boje, že s hrstkou zbylých portovních nadšenců si bude mávat kdosi, komu bych se už tenkrát štítil podat ruku…